

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.197/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
Az alperes:	Vármegyei Kormányhivatal (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Medgyesy Marianna Márta kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	marasztalási per elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 9.K.701.295/2023/9. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes – a vele 2022. december 14. napján közölt – határozatszámmal ügyiratszámú alperesi határozattal szemben 2023. január 11. napján keresetet nyújtott be, melyet az alperesnél 2023. január 12. és 2023. január 13. napjain előterjesztett beadványaiban kiegészített. Az alperes a keresetlevelet az ügy irataival együtt 2023. február 17. napján továbbította az elsőfokú bírósághoz, mely alapján 9.K.700.192/2023. számon per indult (a továbbiakban: alapper).

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében az alperes 10.000 forint megfizetésére kötelezését kérte az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 51. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva azzal az indokkal, hogy az alperes a keresetlevelet a

bíróságra késedelmesen, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 40. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn túl továbbította.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a határozata 2022. december 14. napján véglegessé vált, az Ákr. 114. §-a részére határidőt nem állapít meg. A felperes több alkalommal is kiegészítette a keresetlevelét, a Városi Polgármesteri Hivatalánál benyújtott irat hozzá csak 2023. január 20. napján érkezett meg, melyet követően a védiratát a bíróságra az ügyiratokkal együtt 2023. február 17. napján továbbította. A kormányzati igazgatási szünet elrendeléséről és a kormányzati igazgatási szünetre alkalmazandó veszélyhelyzeti szabályokról szóló 369/2022. (IX. 29.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 2. § (2) bekezdés a) pontja szerinti igazgatási szünet 2022. december 22. napjától 2023. január 06. napjáig tartott, ezért a kereset alaptalan.

Az elsőfokú bíróság eljárása

[4] Az elsőfokú bíróság előtt a jelen per az alperes határozatával szemben benyújtott kereset alapján folyamatban volt alapperben előterjesztett kereseti kérelem elkülönítésével indult 9.K.700.713/2023. számon, mely során a bíróság egyesbíróként eljárva a tárgyalás előkészítése iránt intézkedéseket tett. Az elsőfokú bíróság a 9.K.700.713/2023/8. számú végzésében megállapította, hogy a jelen ügyben a Kp. 8. § (1) bekezdése alapján a bíróság három hivatásos bíróból álló tanácsban jár el, ezért a perben megtett intézkedései hatálytalanok. Ezt követően a per a 100.K.701.295/2023. számon folytatódott, mely során az elsőfokú bíróság előkészítő tanácsulésen három hivatásos bíróból álló tanácsban eljárva a Kp. 8. § (2) bekezdése alapján az ügyet egyesbíró elé utalta, melyről a felperest a 4. sorszámu végzésében tájékoztatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes a keresetet 2022. december 21. napján előterjesztette, melyet az alperes a bírósághoz a Kp. 40. § (1) bekezdése szerint határidőn túl, 2023. február 17. napján továbbított. A keresetlevél továbbítására vonatkozó határidőt nem az Ákr. hanem a Kp. szabályozza, a késedelmes megküldés jogkövetkezményeiről a Kp. 40. § (6) bekezdése rendelkezik, ezért a keresetlevélnek a bírósághoz történő esetleges késedelmes továbbítása esetén az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény nem alkalmazható. A felperes kifogásával összefüggésben megállapította, hogy alperes képviselője a meghatalmazását az alapperben már előterjesztette, így e körben szükségtelennek tartotta további felhívás kibocsátását.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (7) bekezdéseit, XXIV. cikk (1) bekezdését, 27. cikk (1) bekezdését, a Kp. 8. § (1) bekezdését megjelölve kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság összetétele a Kp. 8. § (1) bekezdésében foglaltaknak nem felelt meg, mert az ítéletet egyesbíró hozta, azonban a jogalkotó marasztalási perekben a három hivatásos bíróból áll tanácsban való eljárás főszabályától nem tért el. Az ítélet a társasbíráskodás jelentőségét hangsúlyozó, a Kúria Kfv.VI.37.489/2022/11. számú határozatában kifejtett jogértelmezéstől eltér.

[7] Az elsőfokú ítélet a Kp. 26. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 67. § (1), (3) bekezdéseit sérti, mert az alperes képviselője nem rendelkezett meghatalmazással, ezért az alperes nyilatkozatai, védirta hatálytalanok. Az alapperben előterjesztett meghatalmazás nem fogadható el, mert azt az alperes 2023. július 6. napján, a jelen per alapjául szolgáló kereseti kérelem 2023 június 29. napján kelt végzéssel történt elkülönítését követően nyújtotta be, így az nem vonatkozhat az elkülönített eljárásra.

[8] A Kp. 2. § (1), (3), (4) bekezdései, 6. §, 39. § (1) bekezdés, 40. § (1) bekezdés, 78. § (2) bekezdés, 84. § (2) bekezdés, 88. § (1) bekezdés a) pont, 89. § (1) bekezdés c) pont, a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdései, valamint az Ákr. 2. § (1) bekezdés, 2. § (2) bekezdés a) és c) pontjai, 51. § (1) bekezdés b) pont, 15. § (1) bekezdés rendelkezéseinek megsértésére hivatkozva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályokat, bizonyítékokat, tényeket helytelenül vette figyelembe, téves jogkövetkeztetést vont le. Az ügyintézési határidő túllépése a kereset bíróságra történő beterjesztésének késedelmére is értelmezhető, az Ákr. eljárási alapelveibe, az alperes eljárási kötelezettségébe az is beletartozik, hogy a hatóság a keresetlevelet a bíróságnak határidőben továbbítsa. Az alperes a határidőt túllépte, ami a jogorvoslathoz való jogát sérti. Az ítélet a Pp. 342. § (1), (3) bekezdéseiben foglaltak ellenére a védiratban foglaltakon túlterjeszkedett, mert az alperes nem hivatkozott arra, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pont szerinti jogkövetkezmény nem alkalmazható.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával megalapozottan és jogszerűen utasította el a keresetet. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, és a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[12] Az elsőfokú bíróság három hivatásos bíróból álló tanácsa a Kp. 8. § (2) bekezdése alapján döntött arról, hogy az ügyet egyesbíró bírálja el. A Kp. 8. § (2) bekezdése lehetővé teszi, hogy a bíróság az előkészítő tanácsulésen az ügyet a tanács valamely tagjának egyesbírói eljárására utalja abban az esetben, ha az ténybeli, valamint jogi szempontból egyszerű megítélésű. A Kp. e rendelkezése az ügyben eljáró tanács mérlegelésére bízta az ügy bonyolultságának megítélését, mely döntés ellen a törvény jogorvoslati lehetőséget nem biztosít. Miután az elsőfokú bíróság három hivatásos bíróból álló tanácsa elrendelte, hogy a tanács tagja egyesbíróként járjon el, ezért nem jogszabálysértő, hogy a törvényszék az ítéletet egyesbíróként eljárva hozta meg.

[13] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete vonatkozásában a felperes jogorvoslati jogának sérelmét nem találta megállapíthatónak. A jogorvoslati jog sérelme az ügy érdeméhez kapcsolódó anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértést jelent. Az Alkotmánybíróság a 3004/2022 (I. 13.) AB határozatának [43] bekezdésében rögzítette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe foglalt jog „lényegi tartalma azt követeli meg a jogalkotótól, hogy a hatóságok vagy bíróságok érdemi, ügydöntő határozatai tekintetében tegye lehetővé a valamely más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás

lehetőségét olyan döntés meghozataláért, amely képes a sérelmezett döntést felülvizsgálni, és a sérelem megállapítása esetén a döntésre visszaható módon a sérelmet orvosolni” {lásd először: 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]; lásd még például az egyik legutóbbi határozatban: 13/2021. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [74]}. Nem következik ebből az alapjogból, „hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják” {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]}. A jogorvoslathoz való jog egy alkotmányos alapjog, azonban az Alaptörvény fenti elvi rendelkezését az eljárási szabályok, köztük a Kp. részletezi. Az Alaptörvény az eljárási jogok eszközeinek és fórumrendszerének szabályait részletesen nem tartalmazza, azokról az eljárási törvények, így a Kp. rendelkeznek. Az Alaptörvény tehát nem ad korlátlan felhatalmazást arra, hogy bárki, bármilyen ügyben, akármilyen perben érvényesítse az igényét, azt csak a vonatkozó perrendi szabályoknak megfelelően teheti meg. A felperes nem volt elzárva jogorvoslati jogától, azzal az alperes döntése, valamint az elsőfokú bíróság ítélete ellen is élhetett, a perrendi szabályok alapján a lehetősége fennáll az alperes döntésével szemben közigazgatási jogvitát kezdeményezni. A jogorvoslati joga nem sérült, mert az elsőfokú bíróság a keresetet a peres eljárásra vonatkozó eljárási szabályok betartásával, Kp. 8. § (2) bekezdése alapján megfelelő összetételű tanácsban eljárva bírálta el.

[14] Az alperesi képviselő meghatalmazása a Pp. 67. § (1) bekezdése szerinti alaki kellékeknek megfelel: írásba foglalt; az alperes és a meghatalmazott személye azonosítható; a felek elektronikus aláírással ellátták; abból kitűnik, hogy a képviselő a 9.K.700.192/2023. számú ügyben az alperes teljes körű képviselőre jogosult, a meghatalmazást elfogadta; valamin azt az alperes a bíróságnál a Pp. 67. § (3) bekezdésének megfelelően a felperes által sem vitatottan előterjesztette. Az alperes a meghatalmazást a kereseti kérelem elbírálásának az alapperben elbírálendő keresettől való, 2023. június 29. napján kelt végzéssel történt elkülönítését követően, 2023. július 5. napján írta alá, azonban ekkor az alperes számára még nem volt ismert az elkülönítés alapján indult per száma, arról a 9.K.700.713/2023/2. számú végzés közlésével, 2023. július 11. napján szerzett tudomást. A felperes a később elkülönített kereseti kérelmet az alapperben nyújtotta be, az alperes a meghatalmazás aláírásakor az elkülönített per számáról még nem rendelkezett tudomással, ezért a meghatalmazás a tartalma alapján a képviselőt az elkülönítéssel indult peres eljárásban is teljes körű eljárásra jogosítja.

[15] A fellebbezésben előadott eljárásjogi jogszabálysértések [Kp. 78. § (1), (2) bekezdései, Pp. 346. § (4), (5) bekezdései] értékelési kereteit a Kúria több döntésében (Kfv.VII.38.374/2019/6., Kfv.VII.37.230/2020/4.) kijelölve rámutatott: az, hogy a felperes számára esetlegesen az indokolás nem meggyőző, azzal nem ért egyet, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében – vagyis eljárási jogszabálysértés állításával – sérelmezhető, hanem a pontos anyagi jogszabályhely megsértése és annak megfelelő értelmezése körében.

[16] Az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja az ügyintézési határidő túllépése esetére írja elő a hatóság számára illetékmentes eljárások esetén tízezer forint kérelmező ügyfélnek történő megfizetését. Az Ákr. rendelkezéseit a hatóság eljárása során az Ákr. hatálya alá tartozó közigazgatási hatósági ügyben és a hatósági ellenőrzés során kell alkalmazni [Ákr. 7. § (1) bekezdés]. A hatósági ügy fogalmát az Ákr. 7. § (2) bekezdés tartalmazza, mely körbe a keresettel indított közigazgatási jogvita [Kp. 4. § (1) bekezdés] nem tartozik bele, az nem minősül hatósági ellenőrzésnek sem [Ákr. 99. §]. A közigazgatási perben a felek jogait és kötelezettségeit a Kp. szabályozza [1. § (1) bekezdés]. Az alperes számára a Kp. 40. §-a írja elő a hozzá benyújtott keresetlevél bírósághoz való továbbításának 30 napos határidejét, mely megsértésének esetére jogkövetkezményt az Ákr. nem, kizárólag Kp. 40. § (6) bekezdése

fogalmaz meg, melyről a bíróság hivatalból köteles dönteni. Ez nem az Ákr. hatálya alá tartozó ügyintézési határidő, hanem a közigazgatási perben az alperes mint peres fél – nem mint hatóság – számára előírt eljárásjogi határidő, annak elmulasztása esetén az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontjában előírt jogkövetkezmény nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság a fent kifejtettek alapján a jogszabály helytálló értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény nem alkalmazható, az alperes nem kötelezhető a felperes által igényelt összeg megfizetésére.

[17] A fellebbezés helyesen hivatkozott arra, hogy a Pp. kizárólag abban az esetben alkalmazható közigazgatási perekben, amennyiben a Kp. utaló szabálya ezt kifejezetten előírja. A Kp. 84. § (2) bekezdése szerint a határozatokra a polgári perrendtartás szabályait az e részben foglalt eltérésekkel kell megfelelően alkalmazni. A Kp. 85. §-a a bíróság döntési jogköreinek korlátait a Pp. 342. §-ától eltérően szabályozza, ezért a Pp. 342. §-a közigazgatási jogvitában nem alkalmazható. A védírat mint a közigazgatási szerv védekezését tartalmazó írásbeli dokumentum, kizárólag a közigazgatási perrendtartás fogalomrendszerében értelmezhető, arra nézve szabályozást a Pp. nem tartalmaz, és a Pp. 342. §-ára történő hivatkozás a bírósági döntési jogkörének vonatkozásában téves. A Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a védíratban foglalt ténybeli és jogi indokok a bíróságot nem kötik, a közigazgatási per tárgya a közigazgatási cselekmény és nem a védírat.

[18] A Pp. és a Kp. bíróság döntési jogkörének korlátaira vonatkozó szabályozását tekintve legfontosabb különbség az, hogy míg a Pp. tiltja a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen való túlterjeszkedést, addig a Kp. 85. § (1) bekezdése csak a kereseti kérelem korlátain való túlterjeszkedést nem engedi meg. A védírat indokolása nem köti az eljáró bíróságot, aki objektív jogvédelem keretében olyan érvekre is alapíthatja a közigazgatási cselekmény jogszerűségét, amelyeket a védírat nem tartalmazott, de azzal jogszabályokkal alátámasztott választ ad a kereseti kérelemben kifogásolt jogsértésre. Az elsőfokú bíróság az alperes hivatkozásának hiányában is jogszerűen alapította ítéletét arra, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja a közigazgatási jogvitában nem alkalmazható.

[19] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet, perköltség igényt nem terjesztett elő, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[21] A peres eljárás a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 2003. évi III. törvény 16. §-a értelmében illetékmentes, ezért a másodfokú bíróság az eljárási illeték viseléséről nem rendelkezett.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. november 6.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró